

El novell Sassoli va de bòlit

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 21 de gener de 2020
Amics, amigues,

Avui em sembla que toca preocupar-nos, d'entrada, de quelcom molt proper. El món està ple de desgràcies, però a nosaltres tampoc ens en falten. De tant en tant ens en toca alguna. Fa pocs dies a la petroquímica de Tarragona se'n va viure una més grossa del que podria semblar a primera vista. De moment hi ha tres víctimes mortals i alguns ferits molt greus; amb això ja n'hi ha prou. Però, què hauria passat si l'accident hagués estat dues o tres hores abans quan tots els treballadors eren a la feina? Sí, amb tres ja n'hi ha prou, són tres famílies, haurien pogut ser moltes més.

Alguns de vosaltres ho sabeu, sóc enginyer industrial d'especialitat química, però fa molts anys que no en sé res de química industrial. El que conservo és el convenciment del fet que quan es tracta d'una qüestió determinada, sigui la que sigui, de primer s'ha de fer cas dels experts. Em sembla molt bé que els polítics es preocupin de seguida per aquesta mena de desgràcies, però sempre es posen a primera fila. A mi, ahir, avui, demà i més endavant el que m'interessa és –després de les víctimes– el que diuen els bombers, els químics o els experts en seguretat industrial. A aquests són els que els polítics han d'escoltar per tal de prendre les mesures legals perquè aquestes coses no tornin a passar. És un continu en la història: “tothom es recorda de Santa Bàrbara quan trona”. Per què no van sonar les sirenes? S'han donat algunes explicacions, però segueixo recordant que la majoria de sirenes només sonen en els simulacres.

En un altre ordre de coses, però també sense anar gaire lluny. Què me'n dieu del sidral de la justícia espanyola? I d'alguns polítics europeus? D'alguns espanyols no cal ni parlar-ne. Això no obstant, d'aquest sidral ja sembla que en podem

començar a albirar alguna esperança. El Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) es va pronunciar en el seu dia (gran dia!) sobre la immunitat de l'eurodiputat Oriol Junqueras i, de retruc, sobre la de Puigdemont i Comín. Dilluns, Puigdemont i Comín van ocupar els seus euro escons; Junqueras, no. La justícia havia dit que sí i el polític president va dir que no. El president del Parlament Europeu, el novell Sassoli, va de bòlit. No sap si ha de fer cas a la "justícia" espanyola o a l'europea. Sembla bastant clar, oi? Ara demana que el PE legisli sobre el tema. Home! Ja fa uns quants anys que existeixen el PE i el TJUE! És ben cert que la UE no és el que els vells europeistes ens pensàvem que seria. De tota manera, si alguna esperança de justícia i de respecte als drets humans podem tenir la majoria de catalans és en la justícia de la UE, no en els seus polítics; imagineu-vos: el Pepe Borrel d'affers exteriors...

Enmig de tot plegat, el cert és que ara sí que Catalunya ha arrelat al cor d'Europa. Hi falta Oriol Junqueras –ja ha tornat a demanar al TJUE que es torni a pronunciar sobre la seva immunitat, que vol dir el seu dret a l'euro escó, i algun dia hi serà Clara Ponsatí i molts més catalans de pro– però Carles Puigdemont i Toni Comín ja han dit la seva des del preuat escó del PE. Malauradament, els fatxes també empastifen Europa i el seu Parlament. Hi volia sortir a cridar un de Vox i el president el va fer seure recomanant-li que es tranquil·litzés; el tal Buxadé es devia pensar que estava al Congrés de Madrid. L'arriçada Dolors Montserrat, que ha intervingut avui, ha fet el ridícul quan Puigdemont li ha llegit la cartilla. Ja ho deia Machado: "Castilla miserable, ayer dominadora, envuelta en sus andrajos desprecia cuanto ignora". Aquesta Dolors, que se sent tan espanyola, ho ha demostrat. I les que vindran...

Tornant als tribunals espanyols, sembla que competeixin entre ells a veure qui és més fatxa. De moment, de moment perquè la cursa serà llarga, s'emporta la palma el mai prou ben ponderat

Tribunal Supremo; ja veurem el que fa amb la inhabilitació del president Torra. El Tribunal Constitucional sembla que, per primera vegada amb Catalunya, no ha fallat per unanimitat. Crec (ho dic així perquè de vegades l'erro) que ha estat amb el cas Blanquerna, en què ha revocat la sentència contra aquella colla de feixistes salvatges que van assaltar el local, per un defecte de procediment. Només els calia a tots els magistrats d'aquell "alt" tribunal mirar les imatges que hem vist tots. Però la unanimitat s'ha trencat. Alguna cosa es belluga. Ara bé, no és un tribunal però en diuen la cúpula del "poder judicial", el *Consejo General del Poder Judicial, CGPJ*, d'acord amb unes declaracions del flamant vicepresident del nou *gobierno*, Pablo Iglesias, l'ha amonestat (facultat que no té) tractant de defensar l'indefensable; Pablo Iglesias gosa parlar diferent de la *caverna* i això no els agrada. Algunes coses estan canviant. Veurem fins quan...

Sobre canvis de parlar, us heu fixat el que diuen ara el *presidente Pedro Sánchez* i el seu escolanet català Miquel Iceta? El primer reconeix el M.H. Sr. Quim Torra com a legítim president de la Generalitat de Catalunya i el segon, és clar, vota a favor seu com a diputat, a Torra. D. Pedro, fins i tot, ja parla de **consulta!** Que duri!

Vostre,

Josep M. Boixareu Vilaplana